Dacă în Taina Cununiei cei doi sunt o singură făptură, *„atunci această făptură ce năzuieşte ea?"* – *„Odrasle pentru Dumnezeu!"*. E un răspuns categoric (Maleahi 2, 15). La ce atunci Hristos este cap bărbatului dacă nu pentru împlinirea acestui suspin al firii? (Rom. 8, 22). *„Căci făptura a fost supusă deşertăciunii - nu din voia ei, ci din pricina celui care a supus-o - totuşi cu nădejdea că făptura se va izbăvi din robia deşertăciunii, ca să se bucure de libertatea măririi* ***fiilor lui Dumnezeu****"*, pentru că dorul statornic al făpturii aşteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Rom. 8, 19 – 21).

Fiarele uitau de sălbăticia lor la picioarele sfinților. Sălbăticia din fiara de om este cea mai mare robie. Creşterea omului la odihna „libertății fiilor lui Dumnezeu" atârnă hotărât şi de atitudinea căsătoriților față de căsătorie, iar mulți sunt **aleşi** tocmai din cauza atitudinii religioase a părinților mai înainte de a se naşte copiii lor.

Căsătoria are multe motive ca să fie **taină**. Când familia nu va mai fi întemeiată pe Taină, oamenii vor fi o turmă de fiare destrăbălate.

Sfaturi pentru cei căsătoriti

[Dumnezeu iartă, dar neîndreptat nimic nu lasă]

Cunoştințele acestea urmăresc ideea de responsabilitate a căsătoriților față de Legea divină înscrisă în fire, sub formă de instinct. Şi mai urmăresc lămurirea ideii de păcat, idee care a început să fie neclară în mintea multora.

Începem cu aceasta: *păcatul este o conspirație a minții omului cu diavolul, împotriva Legii lui Dumnezeu.* Cu această definiție de lucru, înțelegem dintr-o dată că numai Iisus a fost fără de păcat, adică singur El a refuzat orice idee diabolică din mintea, viața şi faptele Sale.

Voi, ca tineri începători ai vieții, sunteți poate ispitiți de ideea că tineri fiind, de ce să începem cu copii din primul an; să ne mai trăim puțin viața şi avem vreme şi de copii. Cu acest gând, dacă-l primiți şi-l luați de bun,

vă deschideți calea către păcat și către tot felul de necazuri care vin matematic. Ca să n-o luați rău, de la început să vă precizați poziția sufletească față de roadele binecuvântate de Biserică ale cununiei: copiii. Ei sunt roadele dragostei; evitarea lor nu e dragoste, ci crimă. Căutarea plăcerii numai cu evitarea rostului firesc al instinctului, e viciu și păcat și se pedepsesc de Legea care vede toate ale omului.

Deci, dacă nu sunteți bine lămuriți de la început, către bine, foarte ușor vă treziți în greșeli de convieţuire, de unde vin apoi un rând întreg de necazuri de care nu vă poate scăpa nimeni.

Cu diavolul nu scapi de greșelile făcute. Acestea te urmăresc în alte căsătorii sau în orice altă parte ai lua-o. Nu te scapă nici rugăciunile. Doar Spovedania te pune în temă cu vinovățiile tale față de hotarele legii de la cununie, pe care le-ai încălcat, și-ți dă iertarea lui Dumnezeu pentru neștiință (dacă aceasta a fost), sau pentru neputință (dacă aceasta este) și-ți dă puterea și răbdarea ispășirii, dacă te **îndrepți** ca și convieţuire. Dumnezeu iartă (dacă-i ceri aceasta

prin spovedanie), dar nepedepsit, neispășit [**neîndreptat**], nimic nu lasă. Așa scrie Cartea! [n. ed.: preotul iartă păcatele mărturisite, dar dă și canon, pentru **îndreptare**. Redăm un fragment dintr-o predică despre Taina Spovedaniei, ținută de părintele Arsenie la Mânăstirea Drăgănescu: „*Când aceste păcate (biruințe ale diavolului asupra omului) sunt spovedite și ispășite prin canon și necazuri, ele nu mai au nici o greutate în cântarul judecății particulare. Când sunt spovedite numai pe patul de moarte și n-a mai rămas timp pentru canon și* ***îndreptare****, diavolii vin și înfricoșează sufletul cu necaz și urgie mare. Dacă însă omul le-a ars pe pământ măcar cu o lacrimă, aceasta nu se pierde ci poate atrage mila lui Dumnezeu. Când biruința diavolilor (păcatelor) rămâne consimțită întrutotul toată viața și nu e ștearsă prin taina pocăinței, omul acela, deși botezat, s-a făcut fiu al aceluia de care a ascultat, biruințele aceluia (păcatele) având toată greutatea fărădelegii pe cântarul judecății particulare*"].

[În convieţuire nu-i bun nici abuzul, nici refuzul]

Iată acum o descriere sumară a greşelilor de convieţuire şi legat de ele, urmările lor inevitabile, care te aşteaptă în faţă şi ţi se aşează în braţe. Iar dacă aşa stau lucrurile şi practica pe teren aşa confirmă, atunci măsura preventivă e cea mai bună, e singură raţiune posibilă şi la îndemâna tuturor.

În convieţuirea căsătoriţilor nu-i bun nici abuzul, nici refuzul. Abuzul atinge pe soţ, refuzul pe soţie, dar şi pe soţ. Cum aceasta? Aşa-i făcut omul de Dumnezeu: bărbat şi femeie într-un singur trup. Cu cunoştinţele contemporane de biologie, de endocrinologie şi de neurologie putem înţelege clar acest lucru.

Sistemul nostru nervos, ca să servească solicitările vieţii în bune condiţii, are nevoie de o bună şi corectă funcţionare a glandelor noastre endocrine. Glandele acestea sunt înşirate în număr de 7–8, pe toată verticala

staturii noastre. **Două glande sunt în cap**, responsabile de comenzile şi cu modul de funcţionare al tuturor celorlalte. Acestea din cap sunt sensibile, adică lucrează în consonanţă cu concepţia ta de viaţă, în care te integrezi trup şi suflet. Pentru o clarificare pe scurt a rosturilor acestor două glande din cap, ca să funcţioneze într-un fel sau altul, e destul să dau un exemplu a două concepţii de viaţă diametral opuse: într-un fel vor lucra aceste glande de comandă asupra tuturor celorlalte glande din subordine când te integrezi în turma lui Epicur [n. ed.: Epicur spunea că fericirea se dobândeşte prin cultivarea plăcerii] şi altfel vor conduce iconomia endocrină când te integrezi în turma lui Hristos.

Sărim peste aceste glande de pe verticala omenească şi ne oprim puţin la cele **sexuale**. Aici-i aici! Aici au fost lăsaţi oamenii fără nici o cunoştinţă exactă. Ba li s-au spus multe minciuni şi fiecare a fost lăsat în voia lui, cu greşelile şi ereziile sale. S-o luăm fugitiv cu puţină biochimie endocrină. Sexele (bărbat şi

femeie) se caută la maturizare unul pe celălalt, trecând peste orice bariere, ale oricui. Totuşi e bună (foarte bună chiar) şi puţină minte şi cât de cât cunoştinţa pozitivă a faptului acesta, a continuităţii vieţii [prin naştere de prunci].

Constituţional, natura bărbatului are o glandă în plus faţă de femeie: **prostata**. Această glandă spune foarte multe şi importante lucruri în iconomia vieţii şi în interpretarea corectă a foarte multe necazuri ivite în familie (pentru clarificare, trebuie spus şi numele produşilor de biosinteză ale glandelor: hormonii. Aceştia sunt substanţe de biosinteză, produse de glande şi vărsate în circuitul intern al sângelui, cu ajutorul căruia circulă prin tot organismul, ei având rol în activitatea şi activarea sistemului nervos, deci a tuturor organelor, în scopul de a menţine organismul întreg şi în bune condiţii de viaţă internă şi externă). Iată din tainele prostatei: aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic, substanţe absolut necesare sistemului nervos, atât al bărbatului cât şi al

femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul! Aici este explicaţia, fundamental biologică, în temeiul căreia *femeia este atârnătoare de bărbat*. Fără substanţele lui endocrine, ea se degenerează nervos, mintal, etc. Aici începe să se înţeleagă de ce au urmări nefaste şi abuzul şi refuzul.

Dacă aceste substanţe extrem de valoroase pentru iconomia vieţii în bune condiţii a sistemului nervos sunt risipite pe plăcerea de care nu te mai saturi – atunci încep să apară urmările. Abuzul păgubeşte pe bărbat de necesarul de substanţe glutamice a sistemului nervos (15 miliarde de neuroni) şi încep fenomenele de carenţă nervoasă, care pot ajunge până la slăbirea totală a funcţiei mintale. S-au văzut atari cazuri de tâmpenie a minţii şi a pierderii totale a memoriei, fără să fie şi alte boli în organism. Respectivul era suprasolicitat, iar el s-a predat. Urmările sociale se înţeleg.

Refuzul păgubeşte pe femei. Unul din refuzurile obişnuite este acela „întemeiat" pe